

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **S. I.,**
nar.,
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika,
zastoupen ustanoveným zástupcem Mgr. Umarem Switatem,
advokátem,
se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 21. 6. 2021, č. j. KRPA-131287-29/ČJ-
2021-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Umaru Switatovi, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 6 800,- Kč, která mu bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlouženo zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, a to o 60 dnů.
2. Žalobce má za to, že rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Domnívá se, že důvody pro jeho zajištění stanovené v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v jeho případě neexistovaly od samého počátku, vzhledem k tomu považuje prodloužení doby zajištění za nezákonné. Správní orgán zdůvodnil rozhodnutí o prodloužení doby zajištění tím, že žalobce porušuje právní předpisy, nechce se dobrovolně vrátit do země původu a neskládá záruku, že bude plnit případné povinnosti správním orgánem v budoucnu uložené. Zbytečně je držen v podmínkách srovnatelných s vězením, přestože by mohl do doby realizace vyhoštění pobývat na adrese, která je správnímu orgánu známa a na které je dostupný, neboť si během pobytu na území vytvořil kvalitní sociální zázemí. Žalobce je v zadržení frustrován, cítí se špatně po psychické stránce. Namítá především nedostatek subjektivní stránky, kdy žil v přesvědčení, že jeho pobyt na území je legální s ohledem na veškeré právní kroky, které v minulosti podstoupil. Žalobce se sám ohlásil správnímu orgánu za účelem řešení jeho pobytové situace na území a je ochoten se správním orgánem spolupracovat.
3. Správní orgán neuložil žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť spekulativně dovodil, že žalobce nevycestuje a je zde nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že by uložení zvláštního opatření bylo neúčinné. Na území ČR má stále bydliště a je irrelevantní, že adresa není registrována, neboť podstatná je dosažitelnost žalobce. Žalobce se bude pravidelně osobně dostavovat ve stanovené lhůtě k policejnímu orgánu. Pokud bude žalobce ze zadržení propuštěn, má dostatek finančních prostředků postačujících k jeho obživě do doby vycestování i na úhradu nákladů spojených s vycestováním. Sociální zázemí žalobce skýtá záruku jeho dosažitelnosti, žalovaný proto měl přistoupit k uložení mírnějšího opatření.
4. Žalovaný si protirečí, když na jednu stranu tvrdí, že žalobce včas nevycestoval, a zároveň tvrdí, že vycestování do Alžírsko není možné, resp. očekává se, že bude teoreticky možné nejdříve dne 14. 7. 2021, kdy lze očekávat první možný let do Alžírsko. Žalobce si klade otázku, jak by mohl včas vycestovat, když je letecké spojení i námořní prostor do Alžírsko dlouhodobě uzavřen z důvodu opatření proti šíření onemocnění COVID-19. Tato okolnost by neměla jít žalobci k tíži. Správní orgán nevysvětlil, jakým způsobem měl žalobce za daných okolností vycestovat.
5. Žalobce dále namítá, že zdůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostačující, nepřezkoumatelné a nijak neodůvodňuje postup správního orgánu. Žalobce se sice dopustil protiprávního jednání, není mu však jasné, na základě jakých skutečností má

správní orgán důvodné pochybnosti, že nebude v případě propuštění spolupracovat a dodržovat uložené povinnosti. Je nesporné, že si na území opatřil finanční prostředky z různých brigád a má úspory. Má také na území řadu přátel, kteří mohou v případě potřeby žalobce podporovat až do doby vycestování. Žalobce má dodatek financí na bydlení, stravu, úhradu potřeb, je schopen složit peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. Žalobce má za to, že s ohledem na jeho sociální poměry a jeho postoj k projednávané věci, a vzhledem k okolnostem daného případu, je rozhodnutí správního orgánu nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života i života jeho přátel. Prodloužení zajištění mimo jiné znamená, že přátelům je znemožněn každodenní osobní kontakt s žalobcem a je znemožněna i jimi nabízená podpora.

6. Správní orgány i soudy povinny se kdykoli v průběhu řízení zabývat všemi skutečnostmi, které jsou významné k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Správní orgán nevzal v úvahu délku pobytu žalobce na území ani sociální zázemí, které žalobci umožňuje konat veškeré kroky za účelem dobrovolného vycestování do země původu, jakmile to bude objektivně možné, zejména z dopravního hlediska. Správní orgán řádně nezkontroloval, zda důvody zajištění trvají, či zda pominuly. Zajištění přitom představuje výrazný zásah do osobní svobody žalobce. Zdůvodnění rozhodnutí správního orgánu s tak závažnými důsledky by mělo být naprosto nezpochybnitelné, což se nestalo. Nejsou splněny podmínky pro prodloužení doby zajištění. Už vůbec nelze předjímat, zda v prodloužené době zajištění obdrží správní orgán vyžádané sdělení velvyslanectví Alžíru. Je zjevné, že realizace správního vyhoštění s policejní eskortou by byla zbytečně komplikovaná a zatím je v nedohlednu. Žalobce dovozuje porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť rozhodnutím správní orgán zcela nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce.

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

10. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:

11. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

12. Podle § 124 odst. 3 věta třetí zákona o pobytu cizinců, „je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění

prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

13. Námitky žaloby směřují k otázce zajištění jako takového, nikoli k prodloužení jeho doby, neboť nenamítá změnu okolností, které zde byly v době prvotního zajištění. Provázaností mezi rozhodnutím o zajištění a rozhodnutím o prodloužení zajištění se již ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud. Soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 330/2018-30, body 19 až 22 odůvodnění, které odkazují na další judikaturu NSS. NSS v označených rozhodnutích konstatoval, že v rozhodnutí o prodloužení zajištění není třeba detailně opakovat veškeré okolnosti a postačí stručné shrnutí, neboť cizinec je s obsahem spisového materiálu detailně seznámen. To platí za situace, kdy nedojde ke změně skutkových okolností případu (rozsudek č. j. 1 As 90/2011-124). Obdobně je toto uvedeno v rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2017, čj. 1 Azs 94/2017-26. Dále NSS uvedl, že *[r]ozhodnutí o prodloužení zajištění, ve kterém žalovaný rozhoduje o dalším trvání zajištění, není pouze rozhodnutím, které „upravuje dobu zajištění“, jak uvádí krajské soudy. I v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění je žalovaný povinen vypořádat se s otázkou, zda podmínky zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců trvají. Ačkoliv není v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 90/2011-124 nezbytně nutné „okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat“, jelikož „[c]izinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen“, a tudíž „postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn“, je nutné se zabývat posouzením, zda nedošlo ke změně skutkových okolností, které by byly relevantní pro posouzení trvání důvodů zajištění, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců či pro možnost realizovat správní vyhoštění. Ostatně povinnost „zkoumat, zda důvody zajištění trvají“, má žalovaný podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců „po celou dobu zajištění cizince“, nikoliv pouze v okamžiku, kdy se o zajištění rozhoduje. Podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „musí být zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno po zániku důvodů pro zajištění“. Trváním důvodů zajištění by se proto měl žalovaný zabývat i při rozhodování o prodloužení zajištění.*

14. NSS také ve zmíněném rozsudku č. j. 2 Azs 330/2018-30, bod 22 uvedl, že *[l]ze tak uzavřít, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je v určitém ohledu rozhodnutím obsahově navazujícím na rozhodnutí o zajištění. Nejvyšší správní soud dodává, že rozhodnutí o zajištění nelze v žádném případě označit za rozhodnutí podkladové pro rozhodnutí o prodloužení zajištění. Policie je tak povinna po celou dobu zajištění zkoumat, zda důvody zajištění trvají (§ 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců).*

15. Soud považuje rozhodnutí žalované za dostatečně přezkoumatelné i s ohledem na výše uvedenou judikaturu, jež nevyžaduje opětovnou obsáhlou argumentaci přítomnosti podmínek zajištění.

16. O kasační stížnosti žalobce ve věci jeho žádosti o azyl bylo pravomocně rozhodnuto, od 15. 12. 2020 tak nadále žalobci nesvědčilo pobytové oprávnění na území ČR, je tak nerozhodný jeho stav myslí o pobytovém oprávnění. Žalobci bylo uloženo správní hoštění a byla zamítnuta jeho následná žádost o azyl, přičemž do ČR přicestoval také bez pobytového oprávnění (viz. rozhodnutí o vyhoštění). Žalobce byl povinen vycestovat a za tím účelem činit potřebné kroky, takové žalobce nijak neosvědčil. Pokud nebyl žalobce informován svým právním zástupcem o výsledku řízení o kasační stížnosti,

měl se obrátit primárně na něj a nikoli se dostavit na policii „vyřešit pobytovou historii“, jestliže v podání uvádí, že vycestovat do země původu nechce. Jeho tvrzení ve správním řízení o tom, že kdyby věděl o zamítnutí kasační stížnosti, tak by vycestoval, je v určitém rozporu s jeho tvrzením, že nehodlá vycestovat zpět do Alžíru. Jeho úvaha o vycestování do Francie nebo Německa přehlíží skutečnost, že správním vyhoštěním byl žalobci uložen zákaz vstupu do zemí EU. S čímž souvisí žalobou namítaná spolupráce žalobce s policií. Jediná skutečná spolupráce je vycestování ze země, resp. provádění kroků k tomu směřujících. Takovou spoluprací nezajistí pobyt v dosavadním bydlišti, natož sociální vazby s přáteli v ČR. Finanční kredibilita je při zajištění relevantní pouze ve smyslu poskytnutí kauce podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což však žalobce ani netvrdí. K tomu soud uvádí, že opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je nutné vykládat ve smyslu vytvoření předpokladů pro vycestování, tedy že jsou časově omezená v přímé souvislosti s úkony potřebnými k vycestování, jinak by byl popřen jejich smysl. Účelem opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců není zajištění pobytu cizince na území ČR, ale zajištění jeho vycestování. Cizinec může sebevíce poskytovat součinnost v rámci zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale pokud nehodlá vycestovat, je jeho pobyt na určené adrese či pravidelné ohlašování se policii, složení kauce bez faktického účinku, protože takové úkony nevedou k vycestování. Regulace pobytu cizinců musí být funkční nejen při vstupu, ale také i po vstupu cizince na území ČR.

17. Tvrzený psychický stav žalobce není natolik špatný, aby byl překážkou jeho zajištění. Tvrzená dosažitelnost žalobce není dostatečným předpokladem pro jeho vycestování, jestliže vyloučil návrat do země původu a zjevně hodlá v souladu s původním záměrem bez ohledu na pobytová omezení pokračovat v pobytu v některé zemi EU. Ke dni rozhodování o prodloužení doby zajištění bylo žalovaným osvědčeno, že lze letecky vycestovat do Alžíru, proto je vycestování žalobce možné bez ohledu na pandemii COVID 19. Žalobce výslovně uvedl, že nehodlá vycestovat do země původu, proto je naopak spekulativní námitka žalobce, požaduje-li vysvětlení, jak měl vycestovat, jestliže vycestovat nehodlal. Přičemž jde o námitku proti původnímu zajištění, nikoli prodloužení doby zajištění, neboť opětovné zkoumání důvodů zajištění podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze vykládat jako setrvalé se opakující hodnocení výchozích předpokladů zajištění. Žalobce nijak nespecifikoval namítaný soukromý a rodinný život. Oproti tomu ve správním řízení uvedl, že v ČR nemá rodinné vazby. Existence sociálních vazeb s přáteli není natolik intenzivní vazbou k území ČR, aby k ní bylo jakkoli přihlédnuto. Tvrzené porušení čl. 10 odst. 2 LZPS a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách je tak vyloučeno. Žalobce vstoupil na území ČR bez oprávnění ke vstupu i pobytu, proto již z tohoto důvodu nelze přihlížet k délce jeho pobytu na území ČR, jestliže se zde následně zdržoval pouze na základě fikce oprávnění k pobytu žadatele o azyl a nebo protiprávně. Žalobce neuvedl žádnou novou okolnost, jež by popřela důvodnou obavu, že nevycestuje z prostoru zemí EU a tím bude mařit uložené správní vyhoštění. Jsou tak splněny podmínky pro prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce.

18. Doba zajištění byla prodloužena z důvodu nedostatečné součinnosti země původu žalobce, nelze z toho však dovozovat, že vyhoštění žalobce je nerealizovatelné. Součinnost zemí, při vynuceném návratu jejich občanů je různá, nelze to však klást k tíži žalované.

19. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

21. Soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 6 800,- Kč, jež se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž odměna za jeden úkon právní pomoci činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3 100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 4. 8. 2021

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce